

ved Udsættelsen tabte et Aar. Det har jo vistnok ikke været det ærede Udvalgs Mening, at her kun tabtes et Aar, men jeg kan ikke nægte, at disse Ord gjøre den Virkning paa mig, at Mange let ville kunne tillægge dem den Betydning, at her kun handlede om Udsættelsen af denne Sag i et Aar. (Ja!) Men saaledes forholder det sig ingenlunde. Hvilken Garantie er der givet Regjeringen for, at dette Lovforslag, naar Regjeringen næste Aar fremkom dermed, og der ligesaa lidt til næste Aar — hvilket jo ifølge vor Grundlovs Bydende i § 100 er en Umulighed — som nu eksisterer nogen sælles Forsætning, saa skulde have en bedre Skabne end nu? Hvor er Garantien? Mine Uttringer ved Sagens 1ste Behandling kunne kun forstaaes saaledes, at der i det mindste vilde tabes et Aar, men jeg troer, at man vil give mig Ret i, at Sandsynligheden er for, at der vilde tabes Mere end et Aar, thi ved de Uttringer, der ere fremsatte af det ærede Udvalg i dets Betænkning, og som end yderligere ere forstærkede ved Ordforerens Udtalelser idag, tør jeg ikke ansee det for sandsynligt, men for alt Andet end sandsynligt, at et lignende Forslags Gjentagelse næste Aar, hvis det faldt igjennem iaar, skulde have en bedre Skabne. Men lader os nu ogsaa antage, at det var et Aar — maaskee Mange saa ville sige: kun eet Aar; det ville vi idetmindste lade det komme an paa —; man forlanger da at vide, hvilke Ulemper der ere forbundne med en saadan Udsættelse. Der er dermed, mine Herrer! forbundet den almindelige Ulempe, at man lader det rette Dieblik gaae fra sig; nu er det Dieblicket. Regjeringen udtaler, hvad den ikke under den hele Stilling, denne Sag har staaet i tidligere, har kunnet eller idetmindste ikke har dristet sig til at udtale, den udtaler, at nu er Udsættelsens Dieblik kommet. Kunne vi vide, om vi, naar vi ikke gribe dette Dieblik, senere kunne finde det? Kunne nogle af de Herrer af Udvalgets Fleertal indstaae for, at et saadant Dieblik nogensinde kommer igjen? Er det ikke mere rimeligt, at man, ved at lade dette Dieblik gaae forbi, maaskee for stedse gjør Sagen umulig? Det har naturligviis ikke været Udvalgets Mening, — det veed jeg

—, at, naar Sagen saaledes foreløbigt blev viist fra Haanden, saa skulde den senere blive umulig. Jeg veed, at det ærede Udvalg vil Sagen ligesaa vel som Regjeringen, men det vil kun forberede denne Udsættelse, det vil kun have Tidspunktet for denne Udsættelses Ikræfttræden nærmere forbeholdt. Denne Sag har havt sine forffjellige Stadier, hvori den maaskee har kunnet være gennemført. Regjeringen har i tre Perioder, som jeg har kjendt, forsømt at benytte et Dieblik, som efter Manges Overbeviisning var det rette, som efter mange, med Forholdene nøie bekendte, Mænds Mening havde været et Dieblik, hvori det kunde have været gennemført. Regjeringen dristede sig da ikke til at gribe ind; om den har havt Ret eller Uret i denne Henseende, lader sig vanskeligt bedømme, men lader os vel vogte os for fjerde Gang at gribe feil. Det ærede Udvalg bruger dernæst nogle Uttringer, som, jeg kan ikke nægte det, have smertet mig; thi de forekomme mig næsten at være nærgaaende for Hans Majestæts Ministre. Det ærede Udvalg siger: „Saavidt er det dog ikke kommet, at vor Regjering ikke blot skulde være nødsaget til at indpode fremmede Tanker i vore Love, men endog skulde være bunden med Hensyn til Tid, Omstændigheder og Udsættelsesmaade“. Jeg vil haabe, at jeg har misforstaaet det; det skulde være mig kjær, om det fra den ærede Ordforers Side blev udtalt, at det var en Misforstaaelse, men jeg tillader mig at troe, at Hans Majestæts Ministre trænge til denne Udtalelse; thi jeg kan ikke nægte, at der forekommer mig i disse Ord at ligge, at Hans Majestæts Regjering havde været nødsaget til at indpode fremmede Tanker i vore Love, at et saadant Hensyn allerede foreslaa, og at man nu ikke end yderligere skulde indvillige i, at det endog gif saa vidt, at man ved saadanne fremmede Hensyn skulde være bunden hvad Tid, Omstændigheder og Udsættelsesmaade angik. Jeg troer saameget snarere at være berettiget til dette Haab, som jeg giver det ærede Udvalg Ret, naar det siger, at „Rigsdagen har viist, at den ingen Tilbøielighed har til at modsætte sig, hvad den betragter som en nødvendig Følge af vor vanskelige Stilling“; det er sandt, det har Rigsda-